חג השבועות - מעלת החג

drashotforyou.blogspot.com/2016/06/blog-post_53.html

מעלת החג

הגאון רבי יוסף ידיד הלוי זי״ע, ביקש לפני פטירתו מהגה״צ רבי נתן סאלם זצ״ל שיטפל בכל ענייני קבורתו, לפי סדר מסויים שערך לו. הסכים רבי נתן לכך בחפץ לב, רק ביקש מרבי יוסף שתי בקשות: האחת - כי לאחר פטירתו יבוא בחלום ויספר לו מה נעשה בדינו בשמים. והשניה - שיתפלל עליו שיפקד בזרע של קיימא, כי היה רבי נתן חשוך בנים והרופאים התייאשו ממנו - ונעתר לכל רבי יוסף ידיד.
ואכן, לאחר פטירתו, קיים רבי נתן ככל אשר התבקש, והמתין לראות את רבי יוסף בחלום, כפי שסוכם. עברו מספר ימים - ועדיין לא בא. עלה רבי נתן על קברו ואמר: אני קיימתי מה שבקשת ממני - ועתה, אנא קיים אתה מה שבקשתי ממך כפי התנאי שעשינו בינינו.
והנה, בליל שבת אחד חולם רבי נתן סאלם, כי נכנס לבית מדרשו של רבי יוסף ידיד, ורואהו שיושב ועוסק בתורה כדרכו, מוקף ערימות של ספרים, וידו כותבת חידושי תורה כבחיים חיותו. ניגש רבי נתן ונישק את ידו, וביקש רשות לשאול - ונענה בחיוב. אמר לו: הרי כבוד הרב נמצא כבר בעולם האמת, איך זה כעת נמצא כאן! ענה לו רבי יוסף: לא ידעת כי צדיקים יש להם רשות לבקר משכנם בעולם הזה? המשיך רבי נתן ושאל: איך עבר אתו הדין למעלה. ענה לו רבי יוסף, כי הביאוהו לפני בית דין של מעלה, ושם בדקו את סדר יומו, ומצאו כי סדר יומו היה: תיקון חצות, לימוד באשמורת, תפילה בנץ, פת שחרית - אכילה מועטת, לימוד כל היום ללא הפסק, אחר הצהריים הולך לבית הדין, ואחר כך למסור שיעורי תורה, כך שהיה הולך מחיל אל חיל כל היום בקדושה ללא הפסק. ואז החלו לדקדק עמו בבית דין של מעלה, (עם צדיקים מדקדקים כחוט השערה), ומצאו כי יום אחד התנמנם מעייפות על השולחן, והיה בזה ביטול תורה של שעה קלה, לכן דנוהו להכנס לגיהנום לכפר על כך. **מסרוהו ביד המלאך הממונה, שיכניסהו לגיהנום. והנה כאשר הגיעו לשער אחד לא הניחוהו להיכנס שם, וכן בשער השני וכן בשער השלישי. שאל רבי יוסף את המלאך, מדוע לא מכניסים אותו לגיהנום לגמור את דינו. ענה לו המלאך, כאשר הגיעו לשער הראשון באו מסכתות הש״ס וסגרו את השער, בשער שני באו ספרי הפוסקים וסגרו וכן בשער שלישי. החזירוהו המלאכים אל בית הדין, ופסקו להכניסו לגן עדן.**
אמר לו רבי יוסף בחלום. דע לך, כי לתורה יש חשיבות מיוחדת בשמים, כי לימוד תורה מגן על האדם, והאור שבה מטהר את הנשמה.
עמד רבי יוסף זקוף ולקח ספר ״חוות יאיר" והראה לרבי נתן בחלומו כי בתוך הספר יש נייר אחד שיש בו כתם, ואמר: אם אתה רוצה להעביר את הכתם - יקרע הנייר.
אבל יש חומרי ניקוי שמעבירים את הכתם בלי לקרוע את הנייר...
כך, **לימוד התורה מעביר את כל הכתמים ומטהר את הנשמה.**

ועל הבקשה השניה שביקש ממנו רבי נתן כי יתפלל עליו שיזכה לזרע של קיימא - ענה לו רבי יוסף כי אכן ייפקד. וייקץ רבי נתן, הלך אל הגאון המקובל רבי יהודה פתיה ואישר כי החלום אמת. ואכן זכה רבי נתן שלתקופת הימים נולד לו בנו יחידו, המכהן כיום ראש ישיבה בירושלים עיר הקודש.

לתורה יש עוצמה אדירה!

לכן שבועות זה היום הכי גבוה בשנה!!!

כתוב בתורה (דברים פר' ראה טז,יא) על חג השבועות "ושמחת לפני ה' אלקיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך וכו' במקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם".

החתם סופר: את המילים "במקום" ננקד ונקרא: במקום (ב בחיריק), וכך נפרש את הפסוק: "ושמחת לפני ה' אלקיך" - בחג השבועות יש מצוה לשמוח לפני ה' אלקיך בעמלות ושמחת התורה הק', ויכול כל אדם להגיע למדריגות רמות ונשגבות, ואפילו היהודי הפשוט ביותר כמו עבדך ואמתך יכולים להגיע למעלת הנביאות של צדיק הדור של צדיק יסוד עולם, וזה הכוונה, **"במקום אשר בחר ה'" - במקום מה שאתה יודע כל השנה אשר בחר ה' את הצדיק יסוד עולם כצדיק הדור, יכול כל אדם להגיע לדרגה זו בכח קדושת לילה קדוש ונשגב זה כגדול שבנביאים!**

לכן המנהג שתולים אילני סרק בבתי הכנסת בחג השבועות כמובא בהלכה, כדי לרמז ולהודיע בשער בת רבים, ש**כל אחד ואחד, אפילו הפשוט שבפשוטים שמתנהג ועוסק בענייני סרק במשך כל ימות השנה, יכול להתעלות גבוה גבוה ביום גדול זה, ולהגיע למעלת "גדול שבנביאים"!!!**

והסביר את מה שהגמרא מספרת **במסכת פסחים**: מר בריה דרב הונא היה יושב בתענית במשך כל ימות השנה **חוץ מעצרת** וערב יום הכיפורים.

מסביר ה**תוס'** (בגמרא ברכות מט: ד"ה 'אי בעי אכיל'), שמה שהיה יושב בתענית כל השנה - היה תענית חלום!

שאל החתם סופר, א"כ, משמע מכאן שאפילו בשבתות התענה כי זה היה תענית חלום, אז מדוע דווקא בשבועות לא התענה?

אלא הסביר החת"ס על פי מה שמובא בספר "תורת חיים" שהגמרא אומרת במסכת ברכות ש**אחד שיש לו חלום רע שיעמוד ב"ברכת כהנים"** בשעה שהכהנים פורשים כפיהם. ומסביר ה"תורת חיים" מה הטעם בדבר? אלא שהרי כל הפחד מחלום רע, הוא מחשש, שחלום הוא אחד משישים בנבואה, ולכן החשש שמא הוא יתממש, אבל ידוע **מה שכתוב בזוהר הק' שבברכת כהנים יש השראת השכינה כמו מצב של נבואה, ולכן כשמברכים הכהנים הם מבטלים את החלום שהוא רק אחד משישים בנבואה.** ועל פי זה הוא מסביר מדוע מר בריה דרב הונא לא התענה בחג השבועות, כי הרי כל התעניות שלו היו כאמור, בגלל תענית חלום, והרי אמרנו ש**בעצרת "אפילו הגרוע שבישראל כמוהו כגדול שבנביאים", וממילא הוא לא היה צריך אז להתענות כי כמו בברכת כהנים כח הנבואה מבטלת את החלום...**

ומכאן נבין ונראה במקצת את גודל מעלת והשגת יום קדוש זה...!

הרה"ק בעל הדברי ישראל זי"ע פירש את המשנה המפורסמת: "אמר ר' עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם".

דהיינו, "לפני מי" - קודם יום החמישים, שהוא גימ' "מי" - אתם מטהרים את עצמכם ומבקשים להיות בבחינת הבא לטהר...! אבל, **"ומי", - היינו מיום החמישים "מטהר אתכם" - אני בלבד מטהר אתכם ע"י השפעה וקדושה עליונה היורדת מלמעלה באותו היום לכל אחד ואחד...!**

כתוב בירושלמי (ר"ה פ"ד ה"ח): אמר ר' משרשיא בשם ר' אידי, בכל הקרבנות כתיב חטא, ("שעיר עיזים אחד לחטאת" וגו'), ובעצרת אין כתיב חטא, (נאמר בו רק "שעיר עיזים אחד לכפר עליכם") - **אמר להם הקב"ה, מכיון שקבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימיכם**.

הזוהר הקדוש מפליג בעוצם מעלת לימוד התורה בליל שבועות, וז"ל (אמור צז:-צח:): "...כַּד מָטֵי לְהַאי לֵילְיָא, לְבְעֵי לֵיהּ לְמִלְעֵי בְּאוֹרַיְיתָא, וּלְאִתְחַבְּרָא בָּהּ, וּלְנַטְרָא דְּכוּ עִלָּאָה, דְּמָטֵי עָלֵיהּ בְּהַהוּא לֵילְיָא, וְאִתְדְּכֵי. וְאוֹלִיפְנָא, דְּאוֹרַיְיתָא דְּבָעֵי לֵיהּ לְמִלְעֵי בְּהַאי לֵילְיָא, אוֹרַיְיתָא דְּבַעַל פֶּה, בְּגִין דְּיִתְדְּכוּן כַּחֲדָא, מִמַּבּוּעָא דְּנַחֲלָא עַמִּיקָא. לְבָתַר, בְּהַאי יוֹמָא, לֵיתֵי תּוֹרָה שָׁבִכְתָּב, וְיִתְחַבַּר בָּהּ, וְיִשְׁתַּכְחוּן כַּחֲדָא בְּזִוּוּגָא חַד לְעֵילָּא. כְּדֵין מַכְרִיזֵי עָלֵיהּ וְאָמְרֵי, (ישעיה נט) וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ' רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר שַׂמְתִּי בְּפִיךָ וגו'. וְעַל דָּא, חֲסִידֵי קַדְמָאֵי לָא הֲווֹ נָיְימֵי בְּהַאי לֵילְיָא, וַהֲווּ לָעָאן בְּאוֹרַיְיתָא, וְאָמְרֵי, נֵיתֵי לְאַחֲסָנָא יְרוּתָא קַדִּישָׁא, לָן, וּלְבָנָן, בִּתְרִין עָלְמִין. וְהַהוּא לֵילְיָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אִתְעַטְרָא עָלַיְיהוּ, וַאֲתָיָא לְאִזְדַּוּוּגָא בֵּיהּ בְּמַלְכָּא, וְתַרְוַוְיְיהוּ מִתְעַטְּרֵי עַל רֵישַׁיְיהוּ, דְּאִינּוּן דְּזַכָּאן לְהָכִי.
רַבִּי שִׁמְעוֹן הָכִי אָמַר, בְּשַׁעֲתָא דְּמִתְכַּנְּשֵׁי חַבְרַיָּיא בְּהַאי לֵילְיָא לְגַבֵּיהּ, נֵיתֵי לְתַקְנָא תִּכְשִׁיטֵי כַּלָּה, בְּגִין דְּתִשְׁתְּכַח לְמָחָר בְּתַכְשִׁיטָהָא, וְתִקּוּנָהָא, לְגַבֵּי מַלְכָּא כַּדְקָא יָאוּת. זַכָּאָה חוּלָקֵיהוֹן דְּחַבְרַיָּיא, כַּד יִתְבַּע מַלְכָּא לְמַטְרוֹנִיתָא, מַאן תַּקִּין תַּכְשִׁיטָהָא, וְאַנְהִיר עִטָרָהָא, וְשַׁוִּי תִּקּוּנָהָא. וְלֵית לָךְ בְּעָלְמָא, מַאן דְּיָדַע לְתַקְנָא תַּכְשִׁיטֵי כַּלָּה, אֶלָּא חַבְרַיָּיא, זַכָּאָה חוּלָקֵיהוֹן בְּעָלְמָא דֵּין וּבְעָלְמָא דְּאָתֵי.
תָּא חֲזֵי, חַבְרַיָּיא מְתַקְנֵי בְּהַאי לֵילְיָא תַּכְשִׁיטָהָא לְכַלָּה, וּמְעַטְּרֵי לָהּ בְּעִטָרָהָא, לְגַבֵּי מַלְכָּא. וּמַאן מַתְקִין לֵיהּ לְמַלְכָּא, בְּהַאי לֵילְיָא, לְאִשְׁתַּכְּחָא בָּהּ בְּכַלָּה, לְאִזְדַּוּוּגָא בָּהּ בְּמַטְרוֹנִיתָא. נַהֲרָא קַדִּישָׁא עַמִּיקָא דְּכָל נַהֲרִין, אִימָּא עִלָּאָה. הֲדָא הוּא דִּכְתִיב, (שיר השירים ג) צְאֶינָה וּרְאֶינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וגו'. לְבָתַר דְּאַתְקִינַת לֵיהּ לְמַלְכָּא, וְאַעְטְרַת לֵיהּ, אַתְיַית לְדַכְּאָה לָהּ לְמַטְרוֹנִיתָא, וּלְאִינּוּן דְּמִשְׁתַּכְּחֵי גַּבָּהּ...
כַּךְ מַלְכָּא קַדִּישָׁא וּמַטְרוֹנִיתָא, וְחַבְרַיָּיא, כְּהַאי גַּוְונָא. וְאִימָּא עִלָּאָה דְּמִתַּקְנַת כֻּלָּא. אִשְׁתְּכַח דְּמַלְכָּא עִלָּאָה, וּמַטְרוֹנִיתָא, וְחַבְרַיָּיא, מָדוֹרֵיהוֹן כַּחֲדָא, וְלָא מִתְפָּרְשִׁין לְעָלְמִין. הֲדָא הוּא דִּכְתִיב, (תהלים טו) יְיָ' מִי יָגוּר בְּאָהֳלֶךָ וגו', הוֹלֵךְ תָּמִים וּפוֹעֵל צֶדֶק. מַאן הוּא פּוֹעֵל צֶדֶק. אֶלָּא, אִלֵּין אִינּוּן דְּמִתַּקְנֵי לְמַטְרוֹנִיתָא בְּתַכְשִׁיטָהָא, בִּלְבוּשָׁהָא, בְּעִטָרָהָא. וְכָל חַד, פּוֹעֵל צֶדֶק אִקְרֵי".

[**תרגום**: ...כְּשֶׁמַּגִּיעַ לַלַּיְלָה הַזֶּה צָרִיךְ לוֹ לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה, וּלְהִתְחַבֵּר עִמָּהּ, וְלִשְׁמֹר טָהֳרָה עֶלְיוֹנָה שֶׁמַּגִּיעָה עָלָיו בְּאוֹתוֹ הַלַּיְלָה, וְנִטְהָר.
וְלָמַדְנוּ, שֶׁהַתּוֹרָה שֶׁצָּרִיךְ לוֹ לַעֲסֹק בַּלַּיְלָה הַזֶּה - תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, כְּדֵי שֶׁיִּטָּהֲרוּ כְּאֶחָד מִמַּעְיַן הַנַּחַל הָעָמֹק. אַחַר כָּךְ בַּיּוֹם הַזֶּה תָּבֹא תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָב, וְיִתְחַבֵּר עִמָּהּ, וְיִמָּצְאוּ כְּאֶחָד בְּזִוּוּג אֶחָד לְמַעְלָה. אָז מַכְרִיזִים עָלָיו וְאוֹמְרִים: (ישעיה נט) וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר שַׂמְתִּי בְּפִיךָ וגו'.
וְעַל כֵּן חֲסִידִים הָרִאשׁוֹנִים לֹא הָיוּ יְשֵׁנִים בַּלַּיְלָה הַזֶּה, וְהָיוּ עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְאוֹמְרִים: נָבִיא אֶת הַיְרֻשָּׁה הַקְּדוֹשָׁה לָנוּ וּלְבָנֵינוּ בְּשֵׁנֵי עוֹלָמוֹת. וְאוֹתוֹ הַלַּיְלָה מִתְעַטֶּרֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עֲלֵיהֶם, וּבָאָה לְהִזְדַּוֵּג עִם הַמֶּלֶךְ, וּשְׁנֵיהֶם מִתְעַטְּרִים עַל רֹאשָׁם שֶׁל אוֹתָם שֶׁזּוֹכִים לָזֶה.
רַבִּי שִׁמְעוֹן כָּךְ אָמַר, בְּשָׁעָה שֶׁמִּתְכַּנְּסִים הַחֲבֵרִים בַּלַּיְלָה הַזֶּה אֵלָיו, נָבוֹא לְתַקֵּן אֶת תַּכְשִׁיטֵי הַכַּלָּה, כְּדֵי שֶׁתִּמָּצֵא לְמָחָר בְּתַכְשִׁיטֶיהָ וּבְתִקּוּנֶיהָ אֶל הַמֶּלֶךְ כָּרָאוּי. אַשְׁרֵי חֶלְקָם שֶׁל הַחֲבֵרִים כְּשֶׁיְּבַקֵּשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת הַגְּבִירָה, מִי תִקֵּן תַּכְשִׁיטֶיהָ וְהֵאִיר אֶת הָעֲטֶרֶת שֶׁלָּהּ וְשָׂם אֶת תִּקּוּנֶיהָ. וְאֵין לְךָ בָּעוֹלָם מִי שֶׁיּוֹדֵעַ לְתַקֵּן אֶת תַּכְשִׁיטֵי הַכַּלָּה, אֶלָּא הַחֲבֵרִים. אַשְׁרֵי חֶלְקָם בָּעוֹלָם הַזֶּה וּבָעוֹלָם הַבָּא.
בֹּא רְאֵה, הַחֲבֵרִים מְתַקְּנִים בַּלַּיְלָה הַזֶּה אֶת הַתַּכְשִׁיטִים לַכַּלָּה, וּמְעַטְּרִים אוֹתָהּ בָּעֲטָרָה שֶׁלָּהּ אֶל הַמֶּלֶךְ. וּמִי מַתְקִין לַמֶּלֶךְ בַּלַּיְלָה הַזֶּה לְהִמָּצֵא עִם הַכַּלָּה, לְהִזְדַּוֵּג עִם הַגְּבִירָה? הַנָּהָר הַקָּדוֹשׁ הָעָמֹק שֶׁל כָּל הַנְּהָרוֹת, הָאֵם הָעֶלְיוֹנָה. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שיר ג) צְאֶינָה וּרְאֶינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וגו'. אַחַר שֶׁהִתְקִינָה אֶת הַמֶּלֶךְ וְעִטְּרָה אוֹתוֹ, הִיא בָּאָה לְטַהֵר אֶת הַגְּבִירָה וְאֶת אוֹתָם שֶׁנִּמְצָאִים עִמָּהּ...

כָּךְ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ וְהַגְּבִירָה וְהַחֲבֵרִים כְּמוֹ זֶה, וְהָאֵם הָעֶלְיוֹנָה שֶׁמְּתַקֶּנֶת אֶת הַכֹּל. נִמְצָא שֶׁהַמֶּלֶךְ הָעֶלְיוֹן וְהַגְּבִירָה וְהַחֲבֵרִים, מְדוֹרָם כְּאֶחָד, וְאֵין נִפְרָדִים לְעוֹלָמִים. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב, ה' מִי יָגוּר בְּאָהֳלֶךָ וְגוֹ', הוֹלֵךְ תָּמִים וּפֹעֵל צֶדֶק. מִי הוּא פֹּעֵל צֶדֶק? אֶלָּא אֵלּוּ שֶׁמְּתַקְּנִים אֶת הַגְּבִירָה עִם תַּכְשִׁיטֶיהָ, בִּלְבוּשֶׁיהָ, וּבָעֲטָרָה שֶׁלָּהּ. וְכָל אֶחָד נִקְרָא פּוֹעֵל צֶדֶק].

מובא בשולחן ערוך האר"י ז"ל: "דע שכל מי שבלילה לא ישן כלל ועיקר והיה עוסק בתורה מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק".

מרן בעל ה'בן איש חי' הפליג מאוד בעניין הלימוד בזה הלילה וז"ל (במדבר ה"ג): "ויזהרו ללמוד כל סדר הלימוד של זאת הלילה בחשק גדול ובשמחה רבה ובהתלהבות הלב, כי הלמוד המתוקן לזאת הלילה עושה פרי גדול למעלה, וממשיך לנפש האדם קדושה וטהרה. ויתגבר כארי לישב על המשמר בעינים פקוחות לדחות את השינה, ולא יתנמנם כלל, כי רבנו האר"י ז"ל החמיר מאוד בעניין השינה בזאת הלילה יותר מליל הושענא רבא".